
LA NIT DE SARAT CALDUC

Ramon Erra

RAMON ERRA (Vic, 1966), de pares lluçanesos. Actualment viu entre Canet de Mar i el Lluçanès. És llicenciat en Ciències Polítiques i professor de novel·la de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Premi Rafel Cornellà 2001 per un retrat literari de Bohumil Hrabal. Autor de la novel·la per a joves *Operació gàbies buides* i del llibre de viatges *A Bòsnia ens trobarem*. El seu primer recull de contes va ser *La flor blanca de l'estramoni* (2001, edició revisada 2009). El 2007 va publicar *Pólvora del quatre de juliol* i el 2008, la novel·la *Desfent el nus del mocador*, premi QWERTY a l'autor revelació en català, finalista del premi Crexells i premi Salambó de novel·la en català. El 2010 va publicar la novel·la *Escolta, Volòdia!* El 2011 va ser premi Mercè Rodoreda per les narracions de *La vida per rail* (traduïdes a l'eslovè) i el 2014 premi Marian Vayreda per la novel·la *Far West gitano* (Empúries 2015), traduïda al francès. És autor d'un dels relats eròtics d'*A l'ombra del Decameró*.

La nit de Sarat Calduc

És difícil saber com s'ho feia la Sarat Calduc per ser com era. A casa seva, amb el seu marit, hi parava poc i ell omplia les estones ja veurem com. Perquè a ella li agradava aixecar-ho tot quan anava pel carrer. Sense calces. Viure en un lloc com Figueres, Alt Empordà, tramuntana sense límits, no era cap impediment. El vestit s'arremangava i ella feia veure que no planyia els esforços per aguantar-lo. I llavors hi va haver allò de l'esquena.

Un sense esquena, en deien del vestit de Sarat Calduc, el que es va comprar per anar a la pressumpta festa que es muntava prop d'allà. No cal dir que aquell escot posterior, amb final en embut i fins a meitat de les anques, va ser un èxit i alguna cosa més. Quan eren els paletes i fusters de tota la vida els que treballant ensenyaven aquella escletxa fosca, la gent del carrer n'hi deia la guardiola. En el cas de l'escletxa, molt més llarga i fresca de Sarat Calduc, que deixava veure

el vestit que va lluir a la darrera festa, n'hi van dir de seguida l'esclletxa del io-io. I sí que ho feien, d'anar amunt i avall aquelles carns fresques sota el vestit satinat. Llavors es va sentir el parlar mig rogallós d'un espontani just quan ella entrava per la porta:

—Ni tanga ni re, tu, la Sarat Calduc.

La festa es va vendre, com era tradició, amb un nom clau. La d'aquest any es deia *la de les insinuacions*, però allà s'anava més aviat de cara a barraca. De manera que de seguida es van veure moltes mans dins de butxaques: miraven de redreçar aquell múscul descobridor, que en algunes pel·lícules havien batejat com a pistola, perquè es posava tens amb qualsevol excusa, per exemple, aquest any només va caldre que la Sarat entrés a la sala amb aquell vestit sense esquena. A mi em va passar el mateix. Llavors ella va travessar amb pas lasciu, ensenyant i no ensenyant la guardiola sota el vestit satinat. Tu i tu, va fer amb la mirada a dos dels quatre que érem allà exposats. La Sarat s'havia decidit a tenir-ne dues alhora, d'aquelles pistoles. O tres, perquè sempre tenia un lloc reservat per al viatjant (tot això jo llavors encara no ho sabia). Tants com tres, de fet, eren els plaers pels que frisava. I amb aquells llavis vermells com maduixes, amb aquells darreres bellugadissos de io-io.

—Tu i tu. I la resta ja ho sabeu.

Tot plegat era porcot, oi, oi, oi, i ens feia trempar de mala

manera, sobretot quan ens va mirar per dir-nos això de *ja ho sabeu*. No sabíem res. Jo no sabia res. El company, més bregat ja que no era pas la primera vegada que es prestava a aquest afer, me'n va donar molts detalls. I també va ser ell el que em va dir que l'home de la Sarat, el marit, no sortia mai de casa. No li calia. Se suposava que es passava l'estona mirant, perdó, visionant, pel·lis porno, però a l'hora de la veritat tampoc es quedava curt: rebia gent (i els rebia amb barnús mal cordat). Gent de diversos sexes, alhora. El meu company em deia que una vegada també hi havia anat, ell. Però això ja és una altra història plena de moments rars entre els llençols, coixins, cortines, cinturons negres de pell i un entrar i sortir de persones, dits i títols.

—Ja ho entenc. *Vértaderes històries d'anar a treure mel*, que deia un oncle meu tremendot i vell de cap a la banda de Cardona i que si et sentís explicar això diria, *nano, aquesta és una història truja, per no dir molt i molt verra* —li vaig dir al company per fer-lo callar.

En fi, al cel sigui l'oncle. La festa, programada per al període de Carnestoltes, amb el fred viu de l'hivern, el despertar pessigollós de la primavera que ja s'ensumava i la permisivitat ambiental fomentada pels estaments que abans prohibien, era força llicenciosa. La Sarat i els amos de les tres eines dretes no van esperar gota a passar a un reservat. Com si hi entressin casualment o per evitar mirades indiscretes,

però ja ho veureu, estava tot més que previst. Aquest any que us explico, la festa porcota tenia lloc a la localitat de Llançà, en una vil·la estupenda plena de buguenví·lees i racons frescals. Però es veu que altres vegades s'havia fet a Roses, Caldetes i Sant Pere Pescador.

I allà la teniu, en una habitació solàrium amb vistes al cap de Creus, de fons una Venus de Milo de plàstic i inflada, sofàs, cadires de boga, catifes, i ella mamant-la a un xicot ros, probablement originari de Suècia. I deixant-se perforar per un xicot arrissat, segurament fill d'una divinitat grega. I també per un homenet xic i cappelat *vingut de Reus, París i Londres* (com no parava de dir ell, bo i rient amb el seu riure de calent mental), ell, l'homenet rodanxó i xic, el seu *partenaire* de tantes i tantes aventures. Però aquestes coses ja les té, que cap es conformava. I allà on primer hi hagué cigala hi va haver més tard llengua i allà on hi hagué la boca d'ella uns bons instants hi va acabar havent altres canvis de textura, temperatura i humitat. Alguns dels canvis eren un abisme, una novetat per als que els executaven (o potser fingien). Que nosaltres dos fóssim allà mirant els excitava encara més. De manera que dir que tot es va disparar en una gran simfonia i esquitxos a les carns i a les vidrieres seria fer una descripció xarona, però realment va anar així. Des del meu racó vaig dir al company de la dreta, *ai ecs!*, mentre ja em veia llefre de qualsevol bestiesa. Però aquests moments

encantaven a la Sarat Calduc, que es feia l'artista i la bohèmia i la interessant.

—Oh, oh, quina simfonia!

La cosa es va calmar una mica. Hi va haver canvi d'escenari. Perdó, de personatges. Perquè el cappelat de Reus, que després em van dir que era el que pagava a mitges la festa (i de fet va ser el que ens va acabar donant el sobre), li va dir a la Sarat Calduc:

—Per què no entres tes amigues?

I ella va ajuntar els dos *partenaires* que quedaven, el suec i el grec, tots dos allà amb les corbates i els mitjons i res més. I els va dir:

—Trebal·leu entre vosaltres, que encara us queda corda.

I dit això, els va fer un petó a cada una de les puntes de la cigala. I les cigales, enjogassades, es van elevar altre cop contentes.

Sarat Calduc va tocar una campaneta i van entrar dues dones remarcables.

—Teixones, com m'agraden a mi —va remugar el cappelat de Reus bo i tocant-se el paquet sota els calçotets que s'acabava d'apujar. I després encara va dir—: Apa, va. Que una es tregui tota la roba de la part de dalt i l'altra, tota la roba de la part de baix, m'enteneu? —El de Reus feia servir el to de qui paga la festa i no vol perdre el temps. Es notava que anava tan calent que el poc enteniment que hagués arribat

a tenir li havia baixat tot cap a la bossa. Fins i tot nosaltres, que també estàvem molt engrescats, ens n'adonàvem.

Les dues dones noves duïen vestit jaqueta d'hostessa d'avió, tot molt típic. Molt poc elaborat. Previsible. Gens original. Però es movien amb professionalitat i els quedava un culet remarcable a la vista i unes metes amb aura gegant i mugronet rosa i ho acompanyaven amb un somriure de va, passem via que jo després he d'anar a fer altres coses més interessants.

—Noi, Joanot de Reus, podries tenir uns gustos una mica més d'esteta. No sé, roba fina, seda, transparències, pells, tatxes de metall; jo t'ho hauria trobat. Però et conec massa. Sé que vas de dret a l'americana oberta, els botons daurats i les metes sortint d'allà disparades, obrint-se com balconades d'aroma de dona fresca i t'hi amorres de seguida. No tens espera. I un culet de bona mida, això sí que t'abrandà, eh, noi? —li va engaltar la Sarat allà davant nostre i també dels dos diguem-ne pallussos deixats de banda, que feien el que podien sense treure's les corbates allà damunt un sofà vermell.

—Tu calla, Sarat Calduc. Soc jo el que sé el que m'agrada. I ara aniria bé que tu et treballassis amb aquesta eina. —I va treure d'un calaix un vibrador de mides més aviat exagerades, amb rugositats, diferents marxes, en fi, de tot—. Això aquí a la cadira de boga mentre ens mires. I jo et miro.

I elles, les nenes, que es reparteixin la feina. Sí, tu, la que s'ha tret la part de baix del vestit jaqueta. I l'altra, la que s'ha tret la part de dalt, que s'arremangui la faldilla i jo ja li treballaré la cosa per entremig de les calcetes aquestes de blonda. Déu, redéu, quin muntatge. I els altres, vosaltres dos, també ens mireu.

De seguida vaig sentir una veu al meu costat esquerre, d'algú que mig sortia de darrere un pilar. Una veu apagada i greu que em va despertar d'una espècie de boira enganxifosa que s'havia anat apoderant de tot el meu jo. La veu deia, enfocant les ulleres cap a aquella escena de carn tremolosa:

—Perfecte, està quedant perfecte. Potser hi ha massa llum, però vaja. Aguanteu una mica més i ja ho tenim. Tu Sarat has de gemegar amb ganes, has de ser hiperbòlica, histriònica. Has de dir allò de ara, ara, ara, més, més, més, oh, oh, oh.

La festa era coneguda com *la de les insinuacions*, aquest cop. Hi portaven passerells com nosaltres enganyats amb els paranys de sempre, veniu que farem una nit porca, necessito homes que mirin i no els sàpiga greu que els mirats sàpiguen que els miren. En fi. El meu oncle vell de Cardona s'hi hauria apuntat sense cap recança. *Així com a mínim alegre una mica la vista*, em sembla que hauria dit amb la boca fent-se-li aigua. Havent acabat et donaven un sobre. També s'ha de saber.

De cop, la veu mig afònica i apagada, la de qui treia el cap de darrere el pilar, a la meva esquerra, va dir:

—Els de les càmeres feu el favor d'estar per la feina. Que això ha de sortir perfecte. Ja us he dit que vinguéssiu de casa amb les palles fetes, collons! Si se n'ha de ser de poc professional per anar així com aneu, au, va, vingal! Els extres podeu fer el que us sembli amb les vostres eines; les càmeres es giraran cap a vosaltres i mostraran tota la grandesa i l'excitació de *La nit calenta de Sarat Calduc*.

Tot i els avisos, el plató va tremolar, perquè tothom anava alhora. Se'n diu sincronització i és un fenomen poc freqüent amb un grup de tantes persones i tan variades de gènere i gustos. També pot ser producte de la suggestió. Tot i no ser gaire freqüent ja havia passat en altres films protagonitzats per Sarat Calduc i l'homenet de Reus, una combinació que s'escalfava sola. Alguns els deien l'Abella Reina i el Viatjant del Baix Camp. Però la Sarat ho vivia diferent. I el vestit sense esquena d'aquest any ja assenyalava una gran tempesta, un pas més en la trempera sideral que sempre provocava per allà on es movia. Ella ho vivia així, dins i fora de la feina. No era una professional qualsevol, una joveneta o un passe-rell que es troba amb un cos perfecte i algú l'engatussa per treure'n rendiment. No. Ella era una dona de gran vocació. Anava per Figueres sense calces. Fins i tot un dilluns o un dimarts. Al seu pas s'aixecaven ben amunt les armes, també

les dels més retinguts. I això sol la feia viure. Era cosa digna de contemplar, per això no hi havia queixes quan molts descobrien que els sobres que els havien donat eren buits.